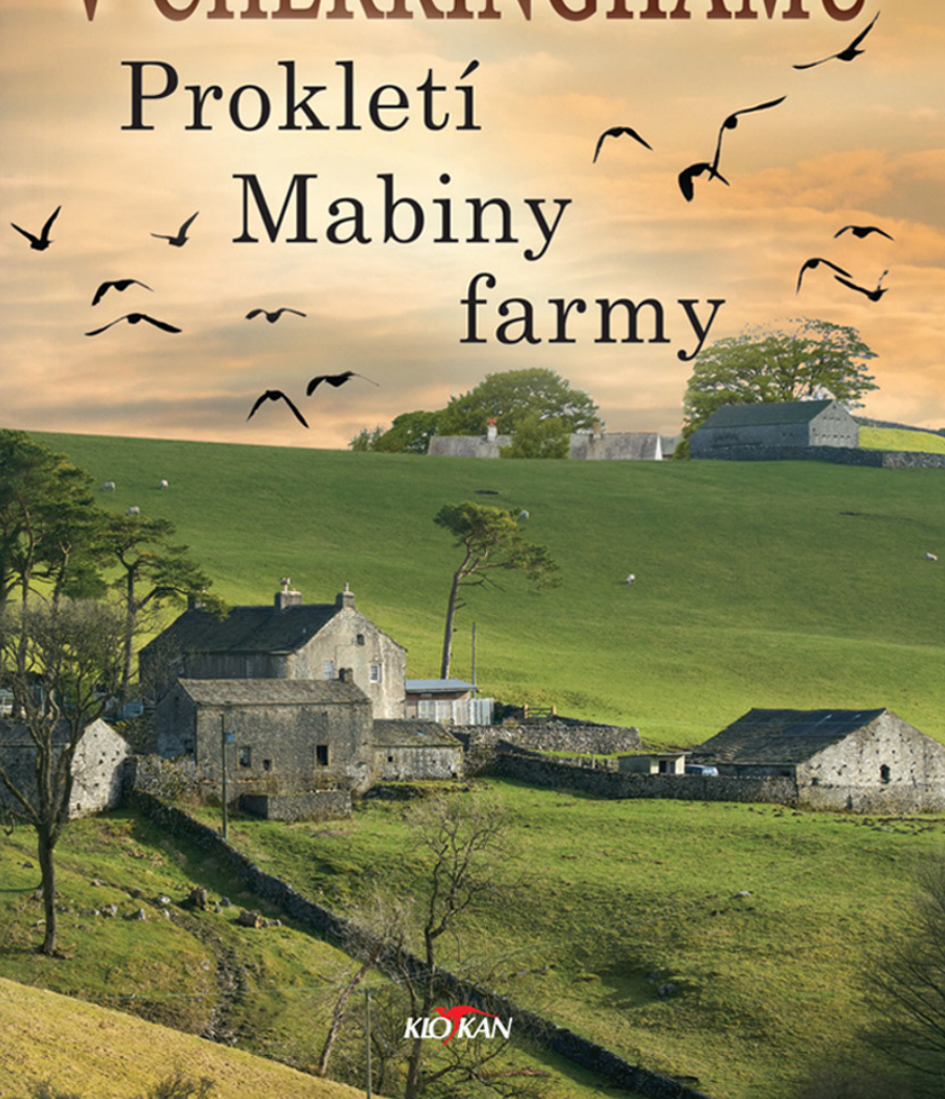


Matthew
Costello

Neil
Richards

VRAŽDY V CHERRINGHAMU

Prokletí
Mabiny
farmy





Copyright © 2014 by Bastei Lübbe AG, Köln
Translation © Jan Mrlík, 2023
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu CHERRINGHAM –
The Curse of Mabb's Farm, vol. 6
vydaného v roce 2014
nakladatelstvím Bastei Lübbe AG, Köln
přeložil Jan Mrlík
Redakční úprava Vlasta Kohoutová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2023
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-8

ISBN 978-80-7633-971-2

Hlavní postavy

Jack Brennan je bývalý detektiv z newyorského oddělení vražd, kterému před nějakou dobou zemřela manželka. Odešel do výslužby a netoužil po ničem než po klidu a míru. Doufal, že obojí najde v poklidném anglickém městečku Cherringham. Zvolil si život na obytné lodi, s níž kotvil u břehu Temže kousek od městečka a těšil se ze samoty. Brzy však zjistil, že mu přece jen něco chybí – výzva v podobě řešení zločinů. A Cherringham mu kupodivu dokázal něco nabídnout i v tomto ohledu.

Sarah Edwardsová je webová designérka, která žila s manželem a dvěma dětmi v Londýně. Před časem však muž utekl se svou sexy americkou šéfkou a Sarah se rozpadl celý život. S dětmi se odstěhovala zpátky do zastrčeného Cherringhamu, odkud před lety odešla. Jenže maloměstská atmosféra ji začala znovu ničit – nikdy se tam nic nedělo. To si aspoň myslela do chvíle, kdy jí do života vstoupil Jack a všechno změnil, k lepšímu i k horšímu.

1.

Prokletí

Charlie Fox se přes šířku údolí díval na slunce, které pozvolna klouzalo za kopce na obzoru.

Už bych měl bejt zpátky na farmě, pomyslel si. Dát si jedno pěkně vychlazený, zatímco Caitlin bude chystat večeři.

Pořád však trčel na pastvině a pokoušel se přimět ty zatracené krávy, aby zamířily po svahu pěkně domů k dojení, místo aby se zastavovaly každých pár kroků u kdejakého drnu, spásaly ho, poulily na Charlieho oči a zadumaně přežvykovaly.

Jako by mu chtěly říct: My půjdeme, až budeme chtít!

Tohle pasení krav se dařilo navlas stejně špatně jako všechno ostatní, co se farmy týkalo... Na co Charlie jenom sáhl, to šlo, jak říkal, do sraček.

Povídali mu: máš pár pěkných dojných krav, nic snadnějšího nemůže být! Malé stádo, nízké náklady, ale velký zisk – tak mu to tvrdili.

Krávy samy sežerou tu mizernou trávu a stroj je podojí.
Jistě. Jasně.

Až na to, že ta prašivá dojící mašina byla skoro na rozpadnutí a každá oprava stála nehorázné peníze. A co pak, když se ty mizerné krávy ani nechtěly nechat podojit?

Tohle jerseyjské plemeno bylo zatraceně drahé. Člověk by řekl, že v nich nebude nic než mléko.

A ke všemu přišel zase o jedno zvíře. Na začátku roku jich měl ještě třicet, ale teď jenom šestadvacet kvůli tomu pitomému nesmyslu s tuberkulózou.

„Dávejte dobrý pozor na ostatní kusy,“ povídal veterinář a podal Charliemu účet s obrovitou sumou na konci.

Slunce zapadlo a podzimní zatažená obloha začala tmavnout.

„Tak se hněte!“ pobídl krávy.

V ruce držel svižný prut, kterým měl stádo popohánět, jenže se zdálo, že to musí dělat nějak špatně, protože dosáhl jenom toho, že po něm zvířata zlostně loupala očima.

Neměl ani jednoho býka. Žádnou zlou rohatou potvoru, nic takového. Přesto nepovažoval za dobrý nápad rozzuřit zvíře této velikosti.

Ochlazovalo se, a tak si mnul ruce, aby se zahřál, a zahleděl se na farmu. Znovu pomyslel na to, že Caitlin už na něho bude čekat s večerí, a v té chvíli si povšiml ohně.

Na vteřinku ztuhl, jako by scéna, kterou měl před sebou, patřila do nějakého hororového filmu, na které se tak rád díval.

Jenže pak zařval: „Do prdele!“ To už se rozběhl, hnál se dolů po kluzkém blátivém svahu a tryskem se řítit ke své farmě.

Pohled upíral na požár.

Nehořel obytný dům. Caitlin a Sammy budou díkybohu v pořádku.

Ale traktor, který zaparkoval kousek před stodolou, stál v jednom plameni.

Ještě ho nestačil splatit, a teď ten krám hořel jako fakule, takže skrz ohnivou clonu byl sotva patrný obrys stroje. K nebi se valil sloup černého dýmu.

Jak se hnal dolů, viděl, že z domu vyběhla Caitlin a v náručí držela jeho milovaného synka Sammyho. Vytřeštěně zírala na požár.

Znovu ta svinská prokletá smůla! zuřil Charlie v duchu.

Jak upíral oči na planoucí traktor, zakopl pravou nohou o vyčnívající kořen stromu a už se neovladatelně řítil ze svahu a máchal rukama, aby zabránil pádu.

Nepovedlo se – tvrdě dopadl na zem a bolestí vyjekl, když si narazil pravé rameno, a pak se ještě kus kutálel z kopce.

Vztekle se vyškřábal na nohy a bez ohledu na to, že ho rameno pořádně bolelo, se znovu ze všech sil rozběhl a snažil se vyhybat kravincům.

Potom, když už se blížil k domu, zahlédl, jak z pravé strany spěchá k požáru ještě někdo další.

Tom. Jeho čeledín.

Tom!

Co ten tady sakra dělá?

Ve chvíli, kdy Charlie doběhl k traktoru, začal oheň slábnout; žlutá barva na stroji byla zčernalá a samý puchýř.

Tom držel v rukou hasicí přístroj, který měli uložený ve stodole, a mířil jím na zdroj požáru.

Z nádoby však nic nevycházelo.

Co tu Tom vůbec pohledává?

Charlie se rozkřičel: „Spusť ten mizernej krám, Tome!“

Čeledín se otočil k Charliemu a rozčileně volal: „Je to zaseknutý, Charlie. Tyhle věci se mají taky kontrolovat. Měl by ses postarat, aby to...“

Ale zatímco ho Tom peskoval – a Charlie si pomyslel, že mu to jde až příliš snadno –, z hasicího přístroje se ozvalo hlasité *húúúš!* a vytryskl z něho proud hasicí pěny.

I přes syčení přístroje Charlie slyšel, jak Sammy pláče. Jeho synka vyděsil křik a oheň.

Měl by být v domě. Caitlin by ho tam měla odnést.

Jeho žena však naopak popošla blíž a zaslechl ji i přes hukot ohně a sykot hasicí pěny, která proudila z přístroje a pokrývala traktor jako sníh.

„Charlie...“

Dítě pořád naříkalo.

„Jdi dovnitř, Caitlin. Já to tady zvládnou.“

Hasicí přístroj utichl, pěna došla.

Nicméně požár se také podařilo zkrotit vyjma jedné velké zadní pneumatiky, která doutnala a šířil se z ní odporný puch.

Ze všeho toho smradu – z hasicí pěny, spálené barvy a hořící pneumatiky – se Charliemu zvedl žaludek.

Ale už to skončilo.

„Tohle je prokletí, Charlie. Ta farma je určitě prokletá!“

Otočil se a upřel pohled na manželku. Rád by s ní nesouhlasil a pokáral ji, ať takové věci radši vůbec nevyslovuje.

Zvlášť když drží v náručí jejich modrookého chlapečka.

Všechno je dobrý. Je to v pořádku.

Ale co ten oheň?

Podíval se po Tomovi, který tam pořád stál s prázdným hasicím přístrojem v rukou.

O tom, proč začal traktor hořet a kdo v tom má prsty, si Charlie myslel svoje.

2.

Tom

„Ty... *parchante!*“ vyprskl Charlie a divoce gestikuloval rukama k ohořelému traktoru.

„Cože? O čem to sakra mluvíš, Charlie?“

Farmář přistoupil k Tomovi.

„Tos udělal ty. To tys podpálil můj traktor, ty...“

„Charlie...“ Caitlin rychle popošla až k němu. Sammy vztahoval ručku k tátovi, jako by cítil, že se děje něco špatného.

Tom zavrtěl hlavou. „Charlie, dyť jsem ten oheň zrovna uhasil. Spěchal jsem do stodoly pro hasičák...“

„A co tady vůbec děláš?“

Před několika hodinami Tom z farmy odešel pěkně rozzuřený a cestou kopal do hrud, protože mu Charlie oznámil, že mu bude muset zkrátit pracovní dobu.

Já zkrátka nemám dost peněz, Tome.

Čeledín tuhle novinku nepřijal vůbec dobře.

Ale mohlo by ho to rozvzteklit tak, že by zapálil traktor? Charlie byl přesvědčen, že ano.

„Tak tys odešel a pak ses zas vrátil? Mezitím sis dal pár pint a napadlo tě, že mně ukážeš, zač je toho loket?“

„Vrátil jsem se,“ odpovídal Tom zvolna a prohlížel si ty tři, kteří stáli před ním, „protože jsem tady nechal nějaký

náradí, který budu o víkendu potřebovat. Viděl jsem, že hoří, tak jsem utíkal, jak jsem moh, abych to uhasil...”

„Jistě. *No jasně*. Možná bys chtěl, abych ty povídačce uvěřil, ty...”

Ještě včas se kousl do jazyka, protože nechtěl sprostě nadávat před Sammym.

„Chceš tvrdit, že jsem to *zapálil* a pak jsem utíkal to hasit? To přeci nedává smysl.”

„Ale jo, dává.”

Charlie si pomyslel, že už Toma dostal. O podobných věcech přece někde četl.

„To je tento..., syndrom nějakýho barona. Tedka to vypadá, jakěj seš náramnej chlapík, že jo? Zatraceněj hrdina Tom, co?”

„To seš úplně vedle,” odsekl Tom. Pak se otočil k jeho ženě. „Je mně líto, Caitlin, že musíš žít s někým takovým jako on.”

Tady to máme!

Charlie vykročil se zaťatými pěstmi proti Tomovi. Ale Caitlin ho chytila za paži, aby ho zastavila. „Prosím tě, Charlie...”

Zůstal stát.

„A víš co?” vyštěkl.

Tom čekal.

„Máš padáka. Seber si všechno, co ti patří, a vypadni sakra z naší farmy.”

„To máš pravdu, to udělám,” přikývl Tom. „Tahle farma je na tom tak mizerně, jako by jí docházely baterky. Budeš potřebovat velký štěstí, abys z týhle žumpy vůbec něco dostal, a ty takový štěstí určitě nemáš, Charlie!”

Tom se otočil na podpatku, odhodil hasicí přístroj, který hlasitě zarachotil na kamení, a vrátil se ke svému

otlučenému autu. Nasoukal se do Fiesty, z níž se loupala barva a chyběly jí poklice na kolech, a nastartoval.

Caitlin s mužem se za ním dívali, jak odjíždí, a Charlie dumal, co si teď počne.

Za Tomovou Fiestou létalo bláto, jak hnal autíčko co nejrychleji po polní cestě, která se napojovala na hlavní silnici.

„Charlie, co teď budeme dělat?“ zeptala se Caitlin.

Až pak se farmář podíval na manželku, která měla v pěkné tváři vepsány obavy.

„Potáhnu to dál. Prostě... potáhnu to dál.“

Pokusil se povzbudivě usmát, ale žena se i dál tvářila zasmušile.

„Jenže Tom věděl, jak se dělá to nebo ono. Jak obsluhovat stroje a jak zacházet s dobyt看kem.“

„To já svedu taky,“ namítl Charlie, i když podle toho, jak se na něho podívala, jasně poznal, že ji příliš nepřesvědčil.

„A můžu najmout někoho jinýho,“ pokračoval. „Někoho lepšího než Tom. V okolí přeci musí bejt halda lidí, který hledaj práci. Spousta. Seženu někoho jinýho, kdo...“

„Na částečnej úvazek? A za tu almužnu, co mu můžem zaplatit? Já nevím, Charlie.“

Charlie se chystal pokračovat v povzbudivých řečech, ale nechal toho. Zdálo se, že jeho slova míněná jako vzpruha mají úplně opačný efekt.

„Charlie, to všechno je tímhle prokletým místem.“

Zarazil se. Povšiml si, že jeho žena má v očích slzy.

„Jen si vem všechnu tu smůlu, kterou pořád máme. Sám jsi to přece povídal... zdá se, jako by farmu ovládalo něco zlého.“

Na to Charlie přikývl.

Protože to byla pravda. Neustále je stíhaly nějaké pohromy. Do osiva se jim dostali potkani. Zvířata byla věčně nemocná. Stroje bez nějaké zjevné příčiny přestávaly fungovat.

Poslední dobou se tady stalo hodně špatných věcí.

Zdá se, že Mabina farma je opravdu prokletá.

„Najdu někoho, kdo nám pomůže, Cait. Hned zejtra ráno se do toho dám. A budu hledat, dokavád nenajdu pomoc. Mezitím to nějak zvládneme... Já to zvládnu.“

Caitlin se rozhlédla kolem.

„Charlie, kde je stádo?“

Zasraná práce! Nechal je na kopci, odkud se je snažil sehnat dolů k farmě.

Ale kde jsou ty krávy teď?

„Krucí...“

Charlie se otočil a potmě se rozběhl zpátky do kopce.

Tentokrát už se nedokázal vyhýbat kravincům, a tak na nich klouzal a s úzkostí se rozhlížel kolem, kam se mu ty zatracené krávy mohly zatoulat... V té chvíli docela jistě cítil, že ho stíhá nějaké prokletí.

3.

Nedělní pečínka

Sarah řídila své RAV4 a měla nahlas puštěné rádio. Víkendový moderátor BBC prosíval katalog hudebních hitů z osmdesátých a devadesátých let, z doby důmyslných vlasových kreací a velkých snů. Tahle hudba teď mohla oslovit nanejvýš posluchače, pro něž už čas nadějí a večírků téměř jistě pominul.

Přidala na hlasitosti, protože jí připadalo, že je v autě příliš тихо. Daniel a Chloe seděli mlčky na zadním sedadle a pochmurně vyhlíželi z okýnek.

Sarah se obvykle podařilo odvrátit většinu pozvání rodičů na nedělní obědy, ale občas se tam přece jen musela ukázat, a tuhle návštěvu už hodně dlouho odkládala.

V tom ovšem nebyl zásadní problém – ten spočíval ve skutečnosti, že pokaždé, když ji rodiče pozvali, zároveň zpravidla uvítali nějakého nahodile vybraného svobodného muže z Cherringhamu nebo okolních vesnic, a praktikovali tak zvláštní a neobratnou formu seznamky.

Někdy se z toho vyklubaly nekonečně dlouhé nedělní obědy.

Sarah častokrát rodiče žádala: *prosím, nechte toho, přestaňte s tím*, ale oni vesele pokračovali, jako by tuhle pozornost naopak vítala.